

к

Тази майска вечер София му се стори центърът на света.
Млади, красиви, ентузиазирани хора, наизлезли по паркове и градинки, шушнат в сумрака.
Кестените – цъфнали. Радостни смехове. Тревата – с онова непостижимо зелено, което има само във втората част на май.
Галериите – отворили врати. На всеки ъгъл – пърформанс.
Пред белия мрамор на „Александър Невски“ – огромен черен роял, на който свири обикалящ света немски пианист.
На стената на Градската галерия – видеоарт прожекция.
Някои от театрите все още работят и канят на късновенечерни представления.
Там – момичета и момчета въртят огън, тук – хора с китари,
по-нататък – импровизиран площаден дансинг, на който млади,
изискано облечени двойки танцуват милонга.
Целият център на града се наслаждава на топлия пролетен полъх, който все още не е станал непоносимо горещо лятно безвремие.

Горски, който се връщаше само за няколко дни в София, беше отворил широко очи и гърдният му кош се заповдига, сякаш инстинктивно тялото му искаше да вдиша повече от този въздух.

Радваше се, че хората успяват да се забавляват така.
Радваше се, че в момента не протестират, както бяха почнали.

Не че не подкрепяше вътрешно протестите,
но Онези, Там, му бяха дали ясно да се досети,
че, от един предел нататък, нова глобална война е напълно възможна.
Няма как да протестираш, когато законът те задължава
да грабнеш пушката
и да почнеш да изстребваш други такива бедняци като себе си.
Зли умове като този на Морски бяха способни на всичко.

Горски повдигна отново гърден кош, но не беше сигурен, дали успя да си поеме дъх.
Гледаше младите мъже, които сега пушат, пият и се смеят с момичетата... и...
се чудеше дали, ако утре ги призоват на бой, ще имат силата да не отидат.
Онези там ще си играят пак с патриотичните и родолюбивите им чувства.
Ако това не подейства, ще им съобщят информация и ще инсценират събития, каквито
никой още не вярва, че са възможни. Дали притесненията му не бяха прекалено
глобални и не толкова като за малката му родна страна... Но... все пак...

Една буца дойде и заседна в гърлото на Горски. И тя не идваше от София.

Горски промени решението си да се прибира тази вечер по-рано,
отиде, купи бутилка изстудено бяло вино и няколко пластмасови чаши и
– като никога досега –
се присламчи към една непозната компания в Градската градина.
Седна на земята.